

BÀI HỌC SỰ SỐNG ĐẾN TỪ BÉ SƠ SINH

... Câu chuyện tôi sắp kể cho bạn nghe bắt đầu vào tuần thứ 21 của bào thai tôi mang trong dạ. Cho đến lúc ấy, mọi sự diễn tiến bình thường, không có gì rắc rối. Thế rồi mọi sự đảo lộn hết khi tôi đi khám thai và chụp hình bào thai.

Ngày hôm ấy, chồng tôi và tôi, chúng tôi cảm thấy thật hạnh phúc, chen lẫn chút tò mò. Chúng tôi sắp biết tình trạng đứa con như thế nào, kể cả việc nó là trai hay gái. Thật là ngày đặc biệt, chớp đỉnh thời gian vừa trải qua với đầy đầy xúc động, trĩu nặng

hy vọng và mộng ước cho tương lai.

Đùng một cái, tin dữ tung ra: bào thai bé trai của chúng tôi có trái tim không bình thường. Nói khác đi, bé bị tàn tật trầm trọng nơi trái tim! Một chứng bệnh tim vô cùng rắc rối. Tôi không thể nào diễn tả cho cùng nỗi thất vọng và cái bán tín bán nghi của tôi vào chính lúc ấy.

Vợ chồng tôi bỗng nhiên bị đặt trước tình thế tiến thoái lưỡng nan, trước tin dữ làm thay đổi cuộc sống, y như thể có ai đó bất thành linh làm tắt lịm ánh sáng trên niềm hy vọng của chúng tôi.

Những ngày kế tiếp, chúng tôi ra vào nhà thương liên tục, kể cả việc tìm đến một trung tâm chuyên biệt nằm ngoài thành phố chúng tôi. Thảm thương thay, tất cả mọi khám nghiệm đều xác quyết thai nhi bị tàn tật trầm trọng nơi tim! Người ta khẳng định với chúng tôi rồi đây đứa bé sẽ có cuộc sống vô cùng cam go, sẽ phải trải qua rất nhiều cuộc giải phẫu. Nhưng các cuộc giải phẫu ấy sẽ không thể nào mang lại cho đứa bé một trái tim bình thường. Nhất là, liệu đứa trẻ sẽ có thể sống sót sau mỗi cuộc giải phẫu hay không?

Thời gian khốn khó này lại có thêm đạo luật 194 của chính phủ Ý cho phép phá thai, mặc cho thai nhi đã lớn. Làm thế nào bây giờ? Phải xử sự sao đây? Đó là câu hỏi duy nhất vợ chồng tôi âu lo đặt ra trong vòng mấy ngày trời! Thật ra, đáng lý rằng, bậc cha mẹ không bao giờ bị đặt vào tình huống phải quyết định mạng sống của chính đứa con ruột mình!

Chúng tôi hoang mang, hoảng sợ và chần chừ do dự. Trái tim, ruột gan cùng tình thương đứa con trong dạ bảo tôi cứ tiến bước. Nhưng cùng lúc, ý nghĩ gieo rắc đau thương cho con suốt đời và âu lo không biết mình có đủ khả năng đối đầu với một hoàn cảnh quá khó khăn chằng, đã thôi thúc chúng tôi đi đến quyết định phá thai. Nói đúng hơn, tôi bằng lòng cho đặt máy hút bào thai ra khỏi bụng! Chính quyết định này khiến tôi lê bước đến nhà thương phá thai với con tim tan nát trộn lẫn nỗi xấu hổ thẹn thùng!

Đúng thế, tôi cảm thấy vừa xấu hổ vừa lo sợ, nếu có ai vô tình hỏi tôi làm gì ở đây, tại sao lại có mặt ở đây, thì tôi biết trả lời sao???

Đúng ra quyết định phá thai không đến từ tôi, không phù hợp với bản chất tính tình của tôi. Tôi chỉ biết tự nhủ với lòng như lời tự an ủi: Đây là điều duy nhất phải làm!

Nỗi đau đớn do hành động phá thai gây ra kéo dài suốt ngày hôm đó và cả ngày hôm sau nữa. Đau đớn thể xác và đau đớn tinh thần. Nhưng nỗi đau tinh thần càng khủng khiếp hơn! Bởi lẽ, tôi tự ý kết liễu cuộc đời của người thân yêu quan trọng nhất đời tôi! Chỉ có một chút can đảm còn sót lại giúp tôi tiếp tục tiến bước, đó là ý nghĩ tôi làm đúng chuyện phải làm cho con tôi. Ngay giây phút bào thai bị hút ra khỏi dạ, tôi hét lên vì đau đớn và khóc ròng vì buồn sầu. Tôi nghĩ đến đứa con đã tắt thở! Thế nhưng lạ quá, thay vì trông thấy một xác chết, tôi lại nghe tiếng con khóc và đôi mắt nó mở lớn! Tôi hét lên:

- Nó còn sống, bây giờ các người làm gì cho nó?

Thú thật, tôi không hề được chuẩn bị đối phó với trường hợp đứa con bị máy hút ra khỏi bụng mẹ, bị giết chết, lại vẫn còn sống! Và cũng không rõ phải làm gì trong trường hợp này! Tất cả những hỗn loạn ấy quay cuồng trong trí khôn và bóp nghẹt trái tim khiến tôi như ngưng thở! Thật khủng khiếp, khủng khiếp và khủng khiếp! Tôi chỉ còn duy nhất tư tưởng muốn trông thấy mặt đứa con và nói lời xin lỗi con!

Con trai tôi được chuyển sang một bệnh viện khác chuyên về các trẻ sơ sinh. Tôi tìm mọi cách ở bên cạnh con. Tôi không bao giờ quên hình ảnh đứa trẻ sơ sinh thiếu tháng, lại vô cùng dũng mạnh trong cuộc chiến đấu tranh dành sự sống, cho dù sự sống mỏng manh ngăn ngui không bằng một đốt ngón tay nhỏ xíu! Tôi cảm thấy hổ thẹn với lòng mình, bé nhỏ trước sức dũng mạnh của đứa con thơ! Giờ đây mạng sống bé không bị đe dọa vì trái tim không bình thường - như lời các bác sĩ quả quyết khiến tôi phải phá thai - nhưng trái tim bé chỉ bị yếu ớt vì sinh thiếu tháng! Thế thôi! Đúng là sự thật khủng khiếp, khủng khiếp!

Ai có thể ngờ được rằng một trẻ sơ sinh cân nặng chưa được một kilô lại có thể dạy người lớn một bài học vĩ đại trong việc tranh đấu để sống còn? Suốt đời, tôi sẽ không bao giờ quên hình ảnh đứa con thơ và bài học con để lại. Tôi đã thiếu sót trong bốn phận làm mẹ cũng như thiếu lòng tin cậy nơi bàn tay che chở quan phòng của THIÊN CHÚA!

Cuộc sống ngăn ngui của con chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy một tuần lễ nhưng đã dạy tôi một bài học cao cả về sự sống. Từ đây tôi xin dốc lòng mở rộng trái tim cho yêu thương và cho việc thi hành Thánh Ý THIÊN CHÚA.

... "Lạy THIÊN CHÚA, xin lấy lòng nhân hậu xót thương con, mở lượng hải hà xóa tội con đã phạm. Xin rửa con sạch hết lỗi lầm tội lỗi con, xin Ngài thanh tẩy. Vâng, con biết tội mình đã phạm, lỗi lầm cứ ám ảnh ngày đêm. Con đắc tội với Chúa, với một mình Chúa, dám làm điều dữ trái mắt Ngài. Như vậy, Ngài thật công bình khi tuyên án, liêm chính khi xét xử" (Thánh Vịnh 51,3-6).

("IL MASSIMALISMO per un impegno di vita", Anno XXI, n.119, Maggio-Giugno 2007, trang 10-13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt